

O uloupené mašince

Ve středu jednoho malého městečka stojí staré, vlakové nádražíčko, které bylo obohaceno o jednu zbrusu novou, červenožlutou mašinku. Pan strojvůdce se zaradoval, jak pěkná lokomotiva mu byla přidělena a pomyslel si: „Jé, taková parádní mašinka, já se ale mám! To si mi to bude, panečku, kočírovat, jen co je pravda!“ a už se těšil a nemohl se dočkat rána, kdy bude smět svoji novou mašinku poprvé řídit a povalí s ní rychle, jako vítr po kolejích hurá vpřed! Jenomže se těšil zbytečně, neboť se své pěkné mašinky ráno už nedočkal. V noci se totiž začaly dít na kolejích prapodivné věci! Nová mašinka rázem celá jakoby ožila a začala si dělat, co chce! Usadil se v ní totiž vlakový démon Koleják a začal se chovat, jako by se právě vyklubal z divokých vajec!

Byl nazlobený, že nemá mašinka k sobě připojený ani jeden vagón a tak se zkrátka rozhodl, že s ní odjede sám! Na koleje vůbec nedbal a hned o kousek dál z nich šikovně vykolejil. Namířil si to rovnou směrem do hor. Nejdříve ujížděl s mašinkou podél kolejí, ale hned krátce na to prudce zatočil a namířil si to do prudkého kopce. Poté sjel kopec rychle zase dolů, jako velká voda a už si to s uloupenou mašinkou uháněl přes pole dozadu k lesu.

Cestou přejížděl různé hrbolky, hromady kamení, veliké šutry, boural oplocení, povaloval věci a narážel do stromů. Přejížděl přes packy i ocásky těm různým zvířátkům a prudce vybíral zatáčky, jen aby všem ukázal, jak umí řídit. „Já Koleják jsem, panečku, skvělý řidič, ten nejlepší ze všech, to budete všichni čubrnět!“ Namlouval si vlakový démon, ale naštěstí byla venku tma a nikdo ho nezpozoroval.

Mašinka se cestou tou jeho zbrklou a neopatrnou jízdou celá otloukla, odřela si svou pěknou barvičku a rozbila si světla, jak divoce s ní Koleják valil! Tolik se těšila, jak si to bude opatrně uhánět světem pěkně po kolejích, potáhne za sebou vagóny plné cestujících a namísto toho si ji přivlastnil ten zlý démon a celou ji takto zřídil. Mašinka proto celá zesmutnila a netoužila po ničem jiném, než po návratu zpět na své nádražíčko, kam se tolik těšila. Nic ji to však nebylo platné, neboť ten chvíli neposedný démon ji vůbec, ale vůbec neposlouchal! Chtěl mít mašinku jen pro sebe a pořádně se v ní vyřádit. Netrvalo dlouho a mašinka jezdila po horách přesně tam, kde měl Koleják namířeno.

Všude byl již poprašek čerstvě napadaného sněhu a ubohé mašince klouzala v tom kopci kolečka. Nemohla ty prudké svahy vyjet a její malá kolečka se jí stále protáčela. O to větší však na ni dostal démon Koleják zlost a začal se hněvat. „No tak, jeď, dělej, zaber přece a pohni si!“ pobízěl Koleják mašinku a hnal ji stále výš a výš. Ta už byla úplně zoufalá a dostávala jednu ránu za druhou. Bourala skály, kácela stromy a rozbila si sklo ze všech oken. Byla celá poničená, dotlučená a démon Koleják ji nepřestával hubovat. Nakonec se ještě k tomu celá převrátila z prudkého kopce dolů a zřítíla se rovnou do jezera, které stálo přímo pod skálou. Konec peskování, konec popohánění, konec divoké a hrůzostrašné jízdy! Zlý démon Koleják se ve vodě naštěstí utopil a ubohá, zřízená mašinka se ponořovala a dopadala až ke dnu hlubokého jezera.

Ještěže tento nešťastný osud mašinky zpozoroval náhodný kolemjdoucí, který se nestačil divit. Hleděl totiž zespu nahoru na mašinku, jako na nějaký zázrak, neboť ještě jakživ neviděl lokomotivu takto řídit a prohánět se po horách a ještě k tomu bez strojvedoucího, protože démon Koleják byl lidskému oku neviditelný. „Pro pána krále, vždyť ta mašinka jede úplně sama? Patří přece na koleje, tak co dělá řady v horách?“ nestačil se divit, neboť byl shodou okolností i on bývalým panem strojvůdcem, nyní již na zaslouženém odpočinku. Měl proto ke všem mašinkám a vláčkům velmi kladný vztah.

Pospíchal hned do vedlejší vesnice pro pomoc, kde zalarmoval několik mužů, kteří pomocí náležitých technik mašinku z vody vytáhli ven a vyprostili ji na břeh jezera. „Takto poničenou a zdevastovanou mašinku nikdo z nás ještě jakživ neviděl.“ usoudili všichni ti pánové, kteří ji zavezli do nedaleké opravny.

Za to všechno však mohl právě vlakový démon Koleják a jak se brzy ukázalo, byl za všechno to své zlo, které na mašince napáchal jaksepatří potrestán. Utonutého Kolejaka vytáhl totiž z jezera anděl železnic, který jej proměnil ve štětec, který musel za trest celou tu poničenou mašinku pěkně kousek po kousku znovu natřít červenou a žlutou barvičkou, jen aby byla zrovinka tak pěkná, jakou bývala předtím. Netrvalo dlouho a mašinka zase celá zářila novotou. Byla odvezena na vlakové nádraží přesně tam, kde původně patřila. Tam ji umístili opět na koleje, kam každá lokomotiva patří. Teprve nyní cítila mašinka naprostou úlevu, spokojenost a radost, neboť již ani nedoufala, že se jí to ještě někdy povede a setká se se svým přiděleným panem strojvůdcem.

Hnedka druhý den ráno k ní zapojili pět vagónů a přešťastná mašinka v novém kabátě se rázem celičká rozzářila! Konečně se mohla rozjet po kolejích, kde ji řídil hodný pan strojvůdce, který s ní jezdil opatrně a velmi pozorně. Náhle si mašinka připadala tak užitečná, potřebná i nezbytná a její zábavná jízda se pro ni znovu stala velkým potěšením. Jedině tak mohla být konečně zase šťastná. Byla ráda, že se toho zlého démona Kolejaka jednou provždy zbavila a to nejen ona, ale spolu s ní se radovaly i všechny ostatní vláčky.

Dnes už je mašinka poměrně stará, avšak slouží dobře a po kolejích si to uhání svižně a zvesela stále dál, jako nějaká mladice. A kdo ví, možná jednou svezou po kolejích i vás, děti, a pak si na tuto pohádku jistě rádi vzpomenete.

- na melodii: Prší, prší

1) *Chvíli krokem, chvíli klusem,
ujíždíme autobusem.
Řidič mačká houkačku,
řeže každou zatáčku.*

2) *To je cesta, lidé drazí!
Sem a tam to s námi hází,
dopředu a dozadu,
všechno v jednu hromadu.*

3) *A těch lidí v autobusu!
Támhle tetka veze husu,
v koutě jeden staříček
chrání košík vajíček.*

4) *Inu to je nadělení!
Cesty ještě konec není,
zbývá nám jí pěkný kus,
rozsypal se autobus!*

Semaforey

(pohybová improvizace)

Semaforey nestojí na křižovatkách pro legraci. To už ale všichni dobře víme. Hru provádíme pomalu, dokončujeme pohyby.

Semaforey rovně stojí,
auta se jich trochu bojí.

(stoj vzpřímený, naznačíme točení volantem)

Musí totiž poslouchat.

Jed', anebo pozor – stát!

(prstem naznačíme hrozbu, točíme volantem, narovnáme se)

Motor vrčí

(melodizace + rytmizace)

Melodie z písně Pec nám spadla.

Motor vrčí,
auto troubí,
tatínek se rozhlíží.

(v rytmu šustíme mikrotenovými sáčky, tleskáme)

Dává pozor,
za chvíli se

(hrajeme na dřívka, tleskáme nad hlavou)

k semaforu přiblíží.

(zadupeme, v rytmu kroučíme volantem)

Kreslíme si auto

Obláček si přepůlíme,
nakreslíme čáru.
Pak v autíčku povozíme,
Pavlíka i Báru.

(nakreslíme půlku obláčku, podtrhneme ji vodorovnou čarou)

(nakreslíme jedno i druhé kolo, vnitřní kroužky do kol)

